

Старитѣ охлюви мислѣха, че дивата рѣпа бѣше посадена само за тѣхъ... Царскиятъ палатъ и той навѣрно, бѣше пакъ изграденъ за тѣхъ, за да бждатъ поднасяни тѣ тамъ на сребърни сѣдове...

Охлювитѣ знаеха всичко това и живѣеха спокойно и напълно щастливи... Но тѣ нѣмаха собствено дете. Бѣха осиновили едно малко обикновено охлювче, което нѣмаше да порасте, защото не бѣ отъ тѣхния родъ... Но все пакъ майката настояваше, че то расте и тя вижда това...

Единъ день валѣше дъждъ!

— Слушай! какъ приятно чукатъ капкитѣ върху голѣмитѣ листа: тамъ, тапъ-тапъ! — каза бащата—охлювъ.

— Тѣ напойватъ рѣпата, — каза майката. — Азъ много се радвамъ, че ние имаме добри и здрави кжщички, а и малкиятъ си има своя кжщичка... Азъ вѣрвамъ, че ние сме най-благороднитѣ. Ние носимъ кжщитѣ си на гърба. Дивата рѣпа е посадена за насъ... Азъ много желая да зная, до кжде се простира градината и що има извънъ нея...

— Не може да има нищо по-хубаво отъ това, което имаме тука, — каза бащата. — Азъ нищо друго не желая.

— Да, но азъ желая, — отговори майката. — Азъ желая да ида въ царския палатъ, да бжда сварена и поднесена на сребърень сѣдъ, както е правено това съ нашитѣ предѣди...

— Не бивай много любопитна! Подучвашъ и малкия да става любопитенъ. Видѣхъ го какъ пълзѣше преди три дена къмъ върха на едно стѣбло. Много се изплашихъ...

— Ти не му се карай! — отговори майката, — той пълзи много внимателно. Той ще бжде радостъ за насъ. Ние само за него живѣемъ. Но мислилъ ли си нѣкога, откжде и какъ ще намѣримъ булка за него? Дали въ гората има и други охлюви?

— Тамъ може да има черни охлюви, — каза бащата. — Черни охлюви безъ кжщички, но тѣ сж много грозни. Ние можемъ да дадемъ награда на мравкитѣ. Тѣ тичатъ навсѣкжде и ще намѣрятъ булка за нашето момче.